

Børne Blad

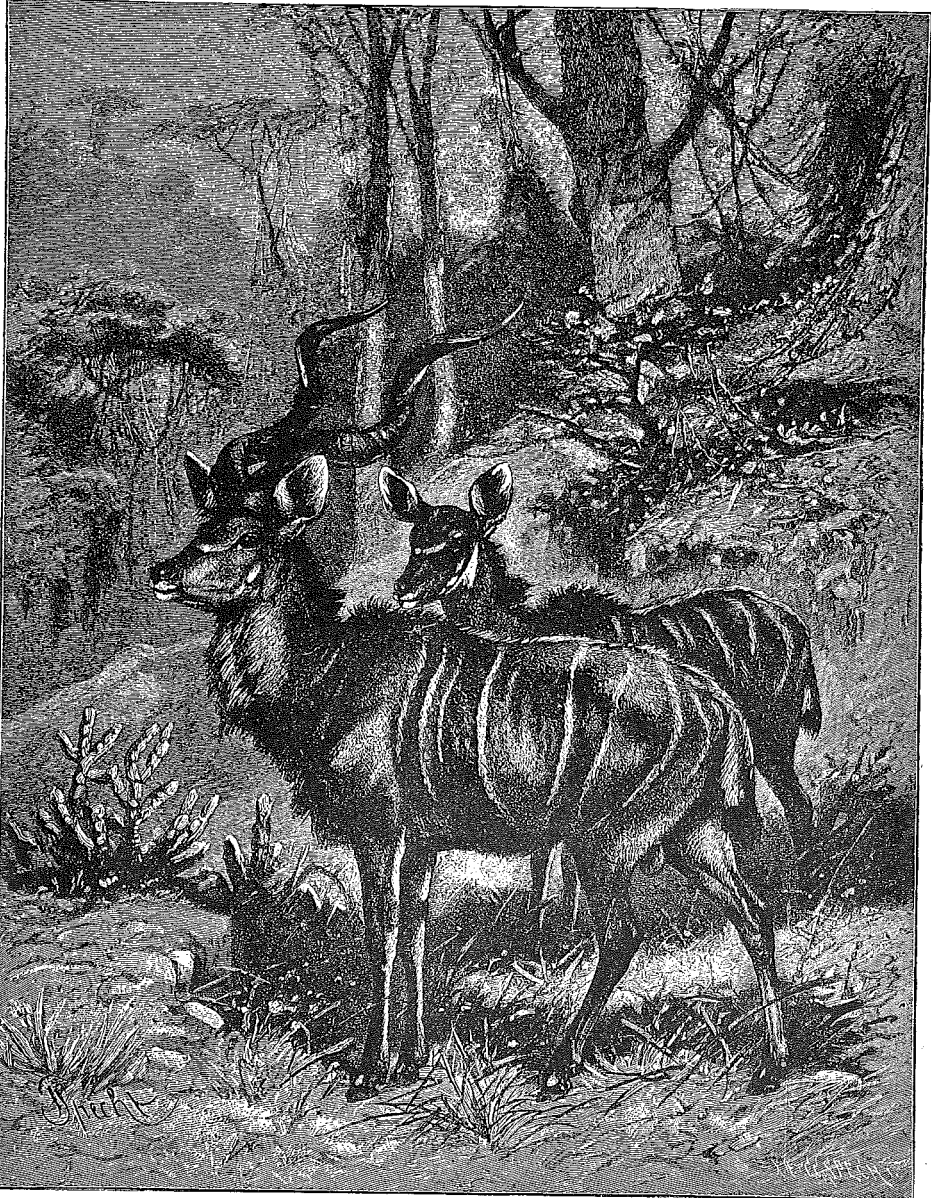

Entered at the post-office at Decorah, Iowa, as second class matter.

Nr. 41.

11te oktober 1896.

22de aarg.

Kudu-antiloper.

Børneblad

udkommer hver søndag og koster 50 centis for aaret, betalt i forfrud. I pakker til en adresse paa over 5 eksptr. leeres det for 40 centis, og over 25 eksptr. for 35 centis. Til Norge koster det 60 centis.

Benge og bestillinger, samt alt, hvad der angaar expeditionen, sendes direkte til LUTH. PUB. HOUSE, Decorah, Iowa.

Alt vedkommeende reaktioner af bladet sendes til Rev. E. Wulfsberg, Decorah, Iowa.

Undervisningsplan for søndagsskolen.

Tredje aargang.

39. lekke.

Borrbøn.

Bøn før maaltidet.

ABC-klassen: Alles øine vogte paa dig, Herre! og du giver dem deres spise i betimelig tid; du oplader din milde haand og mætter alt det, som lever, med velsigelse. Salme 145, 15. 16.

Katekismus-klassen: Samme som ovenfor og de to følgende bønner i katekismen.

Forklarings-klassen: Samme som ovenfor og bordsalmen: Vor dist og dug er alt beredt. Se katekismen.

V i n k.

(Bib. 79 og 89; Mark. 86).

— Stefan Schulz, der senere som missionær blandt jøberne har gjennebandret en stor del af Europa, Asien og Afrika og vist mange sjæle frelsens vei, fortæller i sin levnetsbeskrivelse ogsaa sin ungdoms historie. Han var et barn af fattige forældre, og den daglige kost blev ham ofte knapt nok tilmaalt. Allerede i en alder af to, tre år satte han sig, naar han var hungrig, paa tværet mellem borrbønen, folde sine hænder og bad: „Kjære Gud! Du ved alle ting; du ved ogsaa, at jeg er sulten.“ Aldrig kunde hans forældre høre dette uden glæde og opbyggelse, og at der efter en saadan bøn blev raad til mad for barnet, behøver jeg ikke at sige.

— I Buzslau var engang en gudfrygtig hveder i et bryllup sammen med en hel del lyftige mennesker. Før han satte sig til bords forrettede han stille sin borrbøn. Da sagde en af gæsterne spottende til ham: „Sikke sandt, i eders hjem beider alle?“ — „Alle? det vidste jeg ikke!“ „Hvorledes ikke alle?“ — „Nei. I stuen beider vistnok alle, men nede i fløset ligger der svin med sine unger; de beider ikke, naar de vil æde.“

— Ogsaa i dette — at holde borrbøen gjør nylig ombendte hebninger saakaldte kristne til skamme. — Saaledes fortælles der, at da i 1823 kongen paa en af Venstabsøerne gik ombord paa

et engelsk skib for at besøge kapteinen og der blev sat mad frem for ham, vilde han ikke spise før der blev holdt bøn.

— Fra Tahiti, hovedøen af selvstabsøerne, fortæller missionær Britchard: „Ved en vis leilighed spiste jeg middag ombord paa et engelsk orlogsskib sammen med dronning Bomære, tilfældigemed andre mennesker af den kongelige familie. Et stort bord var dækket. Alle havde sat sig og alles tallerkener var snart tilstrækkelig forsynede, men ikke en eneste en af de indfødte prøvede paa at spise. Kapteinen blev meget overrasket ved dette og sagde til mig: Mr. Britchard, jeg er bange for at vi ikke har truffet de retter, som de indfødte liker. Jeg ser ikke en af dem forsøge paa at spise.“ Jeg svarte: De kunde aldrig have tilberedt noget, som de indfødte vilde like bedre. Grunden hvorfor de ikke begynder at spise er den, at de er vandte til at begynde med bøn.“ Før jeg fik sagt mere, sagde kapteinen lidt konfus til mig: „Undskyld, Mr. Britchard. Vær saa snil at forrette borrbøen.“ Det blev gjort. Og siebliffelig begyndte de indfødte at aflægge tydelig bevis paa, at de likte de retter som var satte frem. — En af officererne sendte kapteinen en betydningsfuldt blik og sagde: „Vi fik det idag!“ Alle ombord følte den tilrettevisning, som de indfødte ubevist havde givet dem.“ — Ved foden af Fuglebjerg i Bayern stod for omtrent 300 år siden en faldfærdig kornmølle, som eiedes af en gammel enke og hendes søn. De havde begge den Herre Jesus kjær. Naar de satte sig til sit simple maaltid, tænkte de altid paa ham, og den gamle pleiede da at bede:

„Kom vær vor gæst, vær os altid nær, Sign dine gaver, Herre Jesus kjær!“

En høstaften gik ridder Ulrich af Frauchtlingen forbi det aabne vindu, netop som enken bad denne bøn saa andagtig og høttidelig, at man let kunde merke, at hun vidste og tænkte paa, hvem hun talte med. Den rige, fornemme ridder fik lyst til at lære at kjende disse simple folk; han gik derfor ind og sagde paa jægernes frie maade: „Godaften! Den Herre Jesus kan iaften ikke komme selv; derfor sender han mig, som eders gæst.“ Enken som ansaa ham for en simpel jæger, rakte ham en ren ske og sagde: „Spis saa meget du vil, og vær som hjemme.“ Under maaltidet spurgte ridderen: „Gamlemor, forstaar I da ogsaa, hvad I beider om, naar I siger: Kom vær vor gæst, Herre Jesus kjær?“ „Savist forstaar jeg det“, sagde den gamle; „hvis jeg ikke forstod det, og hvis denne bøn ikke kom fra hjertet, da sad du ikke nu ved mit bord. Jeg ved ved, at han, som sidder deroppe ved Faderens høiere, ikke mere vil sætte sig ved nogen synderindes bord; men der staar skrevet: Saa meget, som I har gjort for en af disse mine mindste brødre, har I gjort for mig.“

Lessons for the Sunday School.

THIRD YEAR.

39. Lesson.

GRACE BEFORE MEAT.

ABC Class: The eyes of all wait upon Thee, O Lord; and thou givest them their meat in due season. Thou openest Thine hand, and satisfiest the desire of every living thing. Ps. 145, 15. 16.

Catechism Class: Same as above, and the next prayer in the Catechism.

Explanation Class: Same as above, and Give us this day our daily bread And all that for this life we need! From war and strife be our defence, From famine and from pestilence, That we may live in godly peace, Free from all care and avarice.

SUGGESTIONS.

(B. H. 79 and 89; Mark. 8, 6).

— He who goes to the table without prayer, goes without the blessing of God, and, therefore, that which would otherwise serve for the keeping of his body, may just as easily become source of disease and death.

— We have several instances of our Lord Jesus Christ offering thanks before partaking of food. What a powerful incentive for all those who desire to be his followers.

— Canon Farrar writes: I hope none of you neglect the good, old, simple, beautiful practice of "grace before meat," and that, by teaching the significance of it to your children, you save them from the inexpressible calamity of living lives which do not habitually look upwards to their source. Why should we live in the world as orphans, by not knowing our Heavenly Father, or strut through it in silly disregard of Him? I find that sometimes, at the splendid banquets of the wealthy, the practice of saying grace is falling into neglect, and I am sorry for it. We ought not to sit down to the simplest meal, much less to God's choicest bounties — to tables radiant with the richest fruits and the loveliest flowers — without humbly and thankfully acknowledging the Giver. The very pagans did so.

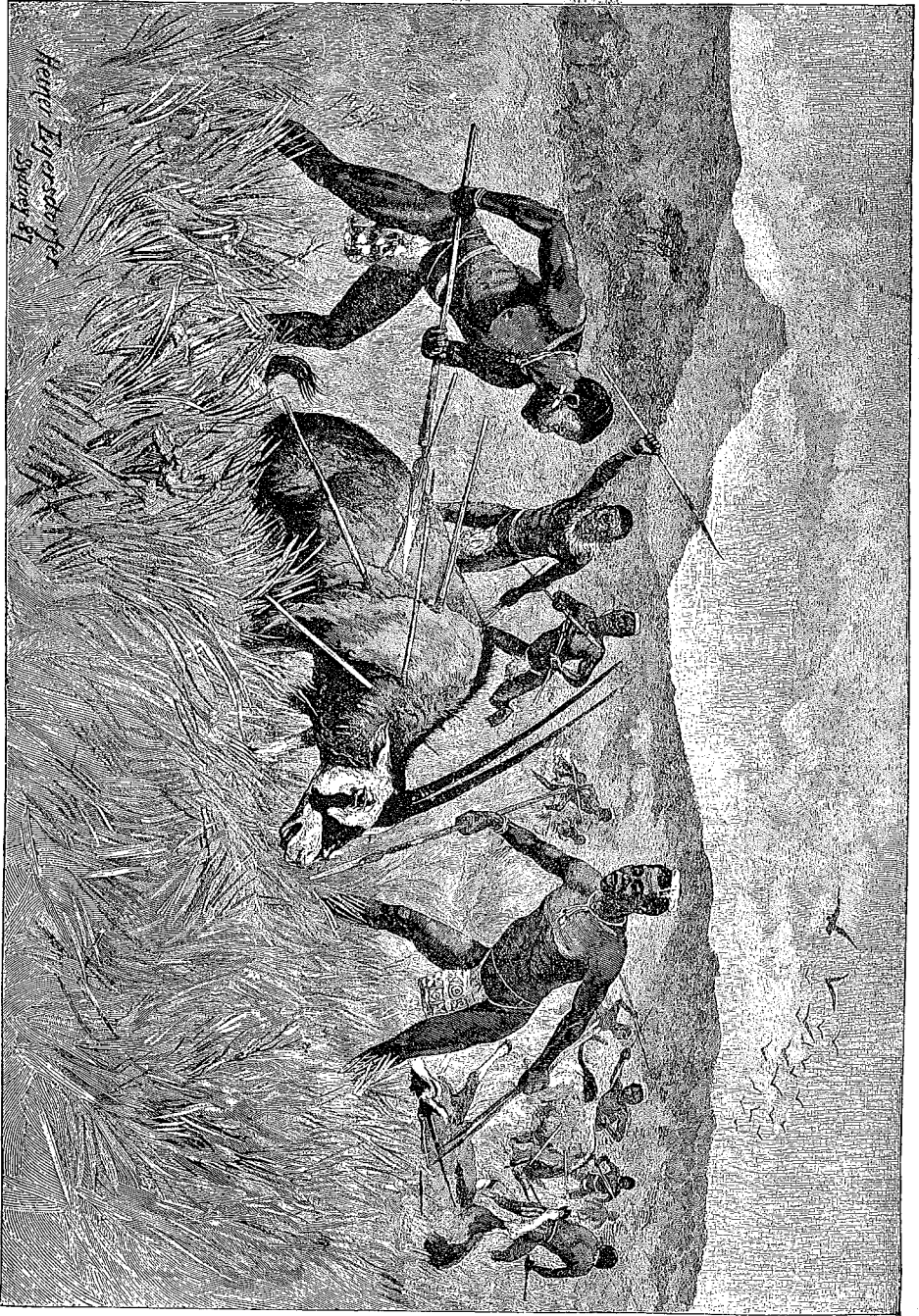
— Scriver writes: Omission of prayer is a cardinal sin and a sin unto death, which cannot exist together with faith and the grace of God. We have many instances, showing how God has punished those who omitted grace before meat. Some years ago, writes a famous theologian, we

had a well-known instance of this here in Nurnberg. All the members of a certain family suddenly and in an inexpressible way became ill at the table, and were constrained to admit that they had omitted the saying of grace. The venerable Dr. Majre relates that he knew a man, to whom food tasted just the same whether he had prayed or not. This man went into a restaurant, and ordered a plate of soup with bread, and was choked by the first spoonful, he took. In a city in this neighborhood it happened, that a man who cared but little for prayer or godliness, on the whole, sat down to the table on a Sunday morning, and while trying to cut a slice of bread, his knife slipped and he severed an artery in his left hand. In spite of the efforts of the physician, he died in a few hours from loss of blood.

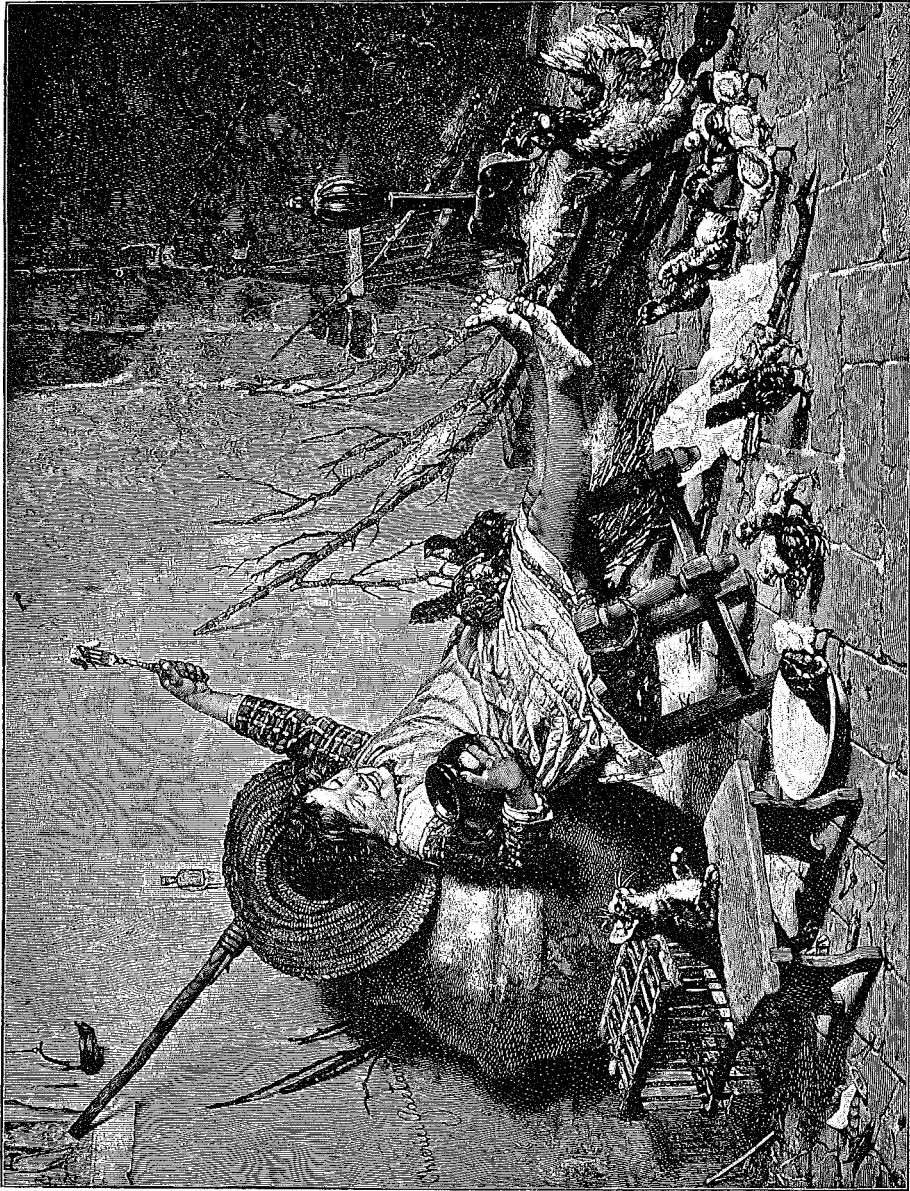
— In Kassel it happened that a young lady, who was being examined by the pastor preparatory to partaking of the Lord's Supper, seemed to have forgotten her Catechism entirely. The pastor then asked her, if they prayed at her home. "No," she replied, "we never pray either before or after meat. As soon as the victuals are served, father says: 'Come on! Come on! Hurry up and eat, so that you can get to work again.' After the meal, he says: 'Now let us go, and let those pray, who have time to spare for such things.'" How can Christianity flourish in a home where such usages are taught! But, alas, how few there are, who understand and remember the command of Christ: "that men ought always to pray, and not faint." (Luke 18, 1).

— A house without prayer is a resort for evil spirits, and of less worth in the eyes of God than a pig-sty, — let it be ever so sumptuously furnished, and adorned by the costliest paintings and tapestries.

— It is true that God feeds both the godly and the ungodly, but there is this difference, that the ungodly eat as the swine and the godly as Christians. The swine run up to their trough, and fall to without ceremony. This is a most fitting picture of the way it must seem to God, when he sees men devouring their food day after day, without as much as bestowing a thought on Him, who gives to all their meat in due season.

Gnubjære fælder „oryg-antiloper.

Sidi moro.

En Afrikas søn.

(Fortættelse.)

Saaledes gik nogle dage. De andre matroser havde allerede sat et øgenavn paa Antoni for hans menneftkjærlighed; de kaldte ham „negerfar“. Men Antonio brydte sig ikke om deres spot, og det havde han ogsaa fuld grund til; han kunde snarere betragte det nye øgenavn som et hædersnavn; han var virkelig næsten som en far for de uhyggelige fanger.

6. Best ombord.

Skibet var allerede kommet et stykke paa vei. Faren for at blive fækket af engelske krydsere var nu mindre, skjønt Nordela slet ikke endnu sølte sig ganske tryk.

Men saa blev det blifftille. Ikke et vindpust satte havfladen i bevægelse, og solen kastede sine glødende straalers ned paa skibet. det var næsten ikke til at holde ud for matroserne; men hvorledes maatte det da være for de stakkars lænkebundne slaver nede i det stinkende rum? I hele tre dage kom man ingen vei; der saa flere andre skibe, men Nordelas skib var ikke bygget som de fleste slavekibe, saa det ikke saa let bakte mistante; desuden trøstede kapteinen sig med, at i sigt veir kunde ikke andre seilere komme bedre frem end han; men hans skræk var at møde en eller anden dampbaad; engelskmændene var allerede dengang begyndt med dampskibe, og kom et saadant i nærheden, vilde der være al sandsynlighed for, at han vilde blive opdaget og kapret.

Mens han gik i denne stadige uro for at møde en engelsk damper, indtraf der ombord paa selve skibet noget, som fyldte ham med ikke mindre uro. Der opstod en smitsom sygdom blandt slaverne. Daarlige luft, lidet vand og slet mad havde i denne kvælende varme øvet sin virkning, og det var forfærdeligt, hvorledes sygdommen i faa dage greb om sig. Og netop i denne tid bovede ikke kapteinen at lade negrene komme det mindste op paa dækket, da han frygtede for derved at blive opdaget.

I disse dage var kaptein Nordela i et lune, som var skrækkeligt; hans folk kjendte altfor godt til, at han kunde være grætten;

men saa grinet og sint havde de dog aldrig seet ham.

„Kommer der en damper, saa er jeg fortabt“, sagde han; „men jeg vil hellere begrabe mit skib i oceanets dyb end at lade det blive kapret.“

Sygdommen ombord blev værre og værre. Hver eneste dag døde flere af de sorte; ja endog nogle af skibsskoltene blev angrebne. Dig efter lig blev kastet overbord til søde for hajerne; men mandstabs hjerter var saa haarde som sten, og det gjorde ikke videre indtryk paa de fleste af dem.

Golima, Kullo og deres barn havde hidtil sluppet fri fra sygdommen, ikke mindst fordi Antonio havde gjort saa meget for dem; paa grund af den plads, han havde ladet dem saa i nærheden af lugen, strømmede den friske luft ind til dem, og de led heller ikke under den samme ulidelige tørst, som saa mange af de andre, da den menneftkjærlige matros benyttede enhver anledning til at bringe dem drikke. Tilfældt blev alligevel Kullo en morgen heftig syg, og hans hustru var rent trøstesløs ved at se hans lidelser.

Antonio forstod snart, at den stakkars neger neppe vilde leve mange dage, og det viste sig at han ikke tog fejl; allerede den næste dag var Kullo et lig. Da man bar ham bort for at kaste ham i søen, var Golima som fra sig selv af sorg og smerte; hun bønfaaldt endog matroserne om samt dig ogsaa at sænke baade hende og hendes barn i havet; hendes forvilede sorg gjorde endog indtryk paa de raaeste blandt matroserne, skjønt de jo ikke forstod hendes sprog, og deres følelser syntes at maatte være forstenede ved den afskyelige mennefthandel; men hendes dybe smerte greb ogsaa dem, og de viste medlidenskab mod hende og barnet; trøste hende var de dog ikke istand til, mens hun sad der overvældet af sorg og hverken vilde spise eller drikke.

Samtidig hermed opstod der et frygteligt ubeir; der blæste en voldsom storm, og bølgerne syntes at skulle opsluge baade skibet og alle ombord. I to døgn varede ubeiret; matroserne fik knapt tid til at saa væk de døde slaver og bringe de levende den mad, de skulde have. Time efter time kæmpede man med død og undergang; men tilslut lysnede endelig veiret, og de raske søfolk søgte at
fund

Men i disse dage havde døden gjort en frygtelig høst blandt negrene. Da atter habet bølgede rolig om skibets stavn, var der ikke mere end tredive neger-slaver i skibsrummet. Ogsaa Golima var død. Skulde ikke ogsaa resten af slaverne dø i det forpestede rum, saa maatte man tage alvorlige forholdsregler. De sidste dages begivenheder havde ogsaa gjort indtryk paa kaptainen; han var bleven mildere og mere stille. Antonio bovede at tale til ham om slaverne, og til den unge sømands forundring gik kaptainen med paa alt. Man fik udspejndt et stort telt af seildug paa dækket, og de ulukkelige stablinger fik lov til at krybe op og lægge sig i den friske luft. O, hvor elendige de saa ud; Antonios hjerte blødede ved dette syn; de lignede benrangler, som slæbte sig affted, og flere af dem var halv-døde. Blandt andre kom ogsaa den fader- og moderløse gut op; han kastede sig om halsen paa Antonio, og denne var ikke istand til at holde taarerne tilbage. Han trykkede barnet til sit bryst og med et blik mod himmelen lovede han at være som en far for den lille ulukkelige.

Det var forbausende, hvad virkning det havde for negrene at komme ud af det stinkende skibsrum. Sygdommen krævede ikke et eneste offer mere; de syge blev stadig bedre, og kaptainen trykkede en dag hjertelig Antonios haand med tak for hans gode raad. Den elskelige matros var rent blevet kaptainens yndling, og han fik mere og mere indflydelse over den onde mand. Negergutten blev gibet lov til at gaa omkring uden lænker, og han veg nu aldrig fra Antonios side; det var vanskeligt nok at hindre ham i at følge med, naar Antonio skulde op i en af masterne; han blev ialfald altid staaende og vente, indtil hans ven kom ned igjen. Matrosen blev ogsaa stadig mere og mere glad i gutten; dennes smerte og sorg over tabet af forældrene var vistnok heftig, men gik nogenlunde hurtig over. Antonio havde ikke en eneste slegting, og der fandtes i hele den vide verden ingen, som han var saa glad i som denne gut; han begyndte blandt andet at søge at lære ham sit modersmaal portugisisk, og gutten viste sig at have meget let for at lære, saa det gik raadt med undervisningen. Det varede heller ikke længe, før han var god ven med hele mandstabet, ja endog med kaptainen.

7. Slavekaptainen siger nei.

Efterhaanden nærmede skibet sig mere og mere til sine farvande, hvor snart Brasiliens palmekrødie lyst maatte stige op af habet. Antonio glædede sig ligesom de andre til at naa land; men alligevel var det en ting, som han med bedrøvelse maatte tænke paa, og det var at han nu snart skulde stilles fra den kjære lille negergut; han tænkte med gru paa, at det prægtige elskelige barn kanske skulde komme i en grusom herres besiddelse og stadig være udfat for en umenneskelig slavefogeds pisk. Havde han haft nok penge, vilde han gjerne have kjøbt gutten; den ene plan efter den anden kom frem i hans hoved; men han saa ingen udvei; han havde ikke saa meget tilgode af sin hyre, at han paa den maade kunde faa penge nok. Han havde modtaget en del paa forskud før afreisen og anvendte dem til at forsyne sig rigelig med klæder og andet, og han havde derfor en velforsynet skibskiste, men ikke saa særdeles mange penge. Han kunde som sagt ikke finde nogen udvei; men tilsidst fik han en tanke, der kaster det klareste lys over hans kjærlighed tid gutten.

Han havde aldrig før faret med slave-skibe, indtil det dennegang var lykkes kaptain Kor-dela at faa ham med. Han havde været længe nok ombord til at lære at kjende al den jammer og forbandelse, alle de rædsler og uhyggelige scener, som fulgte med et saadant liv, og var det noget, han havde liden lyst paa, saa var det for anden gang at blive med paa en saadan rejse; han vilde heller gaa og tigge i sin fødeby end atter at tage tjeneste paa et slave-skib, havde han mere end engang sagt til de andre matroser; de havde gjerne pleiet at le af ham og kaldt ham en gammel kjerring eller lignende. Ogsaa kaptainen vidste Antonios mening i saa henseende; men den unge matros havde saaledes bundet kaptainens tillid, at han, istedenfor at blive vred paa ham, gjorde alt, for at vinde ham og faa ham til fremdeles at blive ombord.

(Fortsættes.)

Nogle antiloper.*)

(Med billede.)

Der findes ikke saa forskjellige slags antiloper; vi har idag tegning af to sorter.

Den ene kuduen, der har sit hjem i Afrika, især i det sydlige. Det stolte dyr synes udelukkende at holde til i stovene, helst i de i Afrika saa hyppige tjørnebuskaster.

Man lægger straks merke til dens stavelige horn, der er overmaade store og strueformet dreiede. Ogsaa selve dyret er stort — langt større end en kronhjort, ja endog større end elgsdyret. Voksne handyr opnaar en længde af 10 fod fra snude til halespids, og hos ældre dyr kan hornene blive 2—3 fod lange.

Kuduen er graabrun af farve med en 7—9 striber, hvilke let vil sees paa vor tegning. Dens flød er meget velsmagende, og den bliver af den grund ivrig jaget af de indfødte.

Stke fuldt saa stor er oryx'en eller passan-antilopen. Ogsaa den hører dog til de større og sværere antilopearter, dens næsten 3 fod lange, merkelige horn er paa nederste halvdel omgivne af 20 ringe, men er glatte og skarpe i spidsen. Farven er forskjellig efter årstiderne. Om sommeren er hals, ryg og sider hvidgule, hoved, øren

og bug rent hvide, alle andre legemsdele fortrubne. Paa hovedet danner den mørkere farve en tegning, der ligner en grime, saa det paa afstand ser ud, som om den stulde have bidsel paa.

Dens hjem er Kaplandet i Syd-Afrika. En anden art oryx-antilope findes ofte afbildet paa de gamle mindesmerker i Ægypten, sedvanlig med et taug om halsten til tegn paa, at man har jaget og fanget den. De græske sangeres lyrer var gjorte af oryx-horn.

Bogstavgaader.

I

5 6 7 2 8 9 10 11 og 2 3 4 2 er to pigenavne. 10 2 6 og 11 10 5 4 er to dyr. 10 2 7 6, vil landmanden gjerne have om baaren. 1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 er en by i Sverige.

II

1 6 2 3 og 1 6 2 8 er to guttenavne 6 5 9 et dyr 7 8 9 skriver vi med. 3 6 1 9 faar vi af hvalen 2 1 3 1 9 var en profet i det gamle testamente 1 9 2 1 et pigenavn. 1 2 3 4 5 6 7 8 9 er en by i Belgien. G. A.

Geografisk spørgsmaal.

Rævn mig nogle europæiske byer, i hvilke man kan finde ro.

Stjulte dyr.

1. Han er en stor karl (to fugle, 1 pattedyr.)
2. Han flød to fugle paa en gren (1 fugl, 1 pattedyr.) 3. S.

*) Mest eiter Brehm.

Billedgaade.

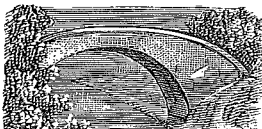
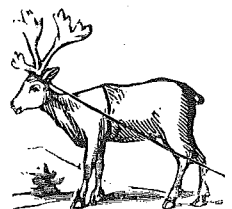

A

1 2 3 4 5

va

dert

1 ond

un

L

d